

er besluttet, men som også lægger an til nye projekter, som netop kan være med til at skabe ideerne til nytænkning og vilje til forandring blandt de bypolitiske aktører, det være sig erhvervsliv, kommuner, private husejere, almene boligorganisationer, kulturfolk, og sidst, men ikke mindst, at vi sikrer os, at vi får de mange mennesker med, som daglig bor i byerne.

Vi er ikke et øjeblik i tvivl om, at den gode by er byen, der er rig på initiativ og nytænkning, og som har tilstrækkelig vilje og samhörighed til at ville realisere de gode tanker, og som forstår at favne alle, unge som gamle, lige som skæve. Det er noget, der gavner os alle sammen.

Konklusionen skal derfor være fra Socialdemokratiets side ikke bare en tak for redegørelsen til by- og boligministeren, men også i høj grad en tak for den opprioritering, der ligger fra regeringens side ved etableringen af et byministerium. Vi ser det her som et meget klart signal om ønsket til trivsel og velfærd for alle, uanset hvor man bor, et rigtig godt bidrag, der er afgørende for velfærdssamfundets fremtidige indretning.

Rikke Hvilshøj (V):

Når jeg hører fru Lissa Mathiasen, føler jeg mig egentlig mere hensat til en kommunalbestyrelsessal end en Folketingssal, hvor jeg inderst inde føler, at sådan en debat ville være meget mere relevant.

Efter valget sidste år fik vi ikke blot en ny boligminister, men også en byminister. Når regeringen har besluttet at udvide en ministers ressort, skal det selvfølgelig også udfyldes, og det er i høj grad sket med afgivelsen af denne redegørelse. Set med Venstres øjne er det ikke kun til det gode.

By- og boligministerens redegørelse er genomsyret af ministerens behov for at styre og regulere landets byer i en detalje, som vi i Venstre mener tilkommer de enkelte kommuner. Redegørelsen indeholder en masse flotte intentioner og ideer, som er svære at være uenige i. Således er regeringens overordnede bypolitiske målsætninger malet med så bred en pensel, at de næppe har mange modstandere. Men at disse brede målsætninger skal følges op af en statslig detailstyring gennem et hav af projekter, er der nok større uenighed om. Det er i hvert fald ikke en linje, Venstre kan bakke op om.

I det hele taget kan jeg undre mig over efter at have læst denne redegørelse, hvad det egentlig er for interesser, ministeren kan varetage, der ikke kan varetages af byernes kommunalbestyrelser. Jeg er især nysgerrig efter at høre, hvordan ministeren vil udnytte sin mulighed for anmode miljø- og energiministeren om at tage beføjelser i anvendelse, hvad angår planloven. I Venstre håber vi på, at ministeren vil holde sig fra at benytte sådan en beføjelse.

Hvis der skulle være en idé i en byminister, ville Venstre foretrække, at den holdt sig til at indsamle erfaringer fra hele landet og videregive ideer til inspiration tilbage til byerne og deres kommunalbestyrelser, og vi håber bestemt ikke, at denne fokus på projektmageri i byerne tager fokus væk fra mere relevante emner som f.eks. en meget tiltrængt lejelovsrevision.

Med redegørelsen er der dog ingen grænser for, hvad der er bypolitik inden for by- og boligministerens ressortområder. Således bliver alt lige fra uddannelsespolitik og socialpolitik til erhvervs politik og miljøpolitik nævnt som indsatsområder. Jo, det er en bredt favnende minister, vi har fået.

Jeg kan også undre mig over, at det er blevet en regeringsopgave at arbejde for at mindske støj, at fredeliggøre gader, pladser og andre opholdsarealer samt at gøre det mere sikkert at færdes i byen. Jeg er ikke nødvendigvis uenig i de her målsætninger, men hvordan stemmer det overens med det andet udsagn i redegørelsen om, at statens opgave er at sikre bedst mulige rammebetingelser, som sikrer, at de amtskommunale og kommunale myndigheder får størst muligt råderum til at føre en fremadrettet bypolitik?

Gennemgående for de mange forslag i redegørelsen er, at det er et klart angreb på det kommunale selvstyre. Ministeren fastlægger en politik, som det burde være frit for kommunerne at fastsætte. Ministeren vil styre sine mange ideer gennem puljer. Ønskede projekter defineres, og de kommuner, der er interesserede, kan få pengene. De andre kan ingen få.

Dette puljetyranni har en tendens til at oparbejde et ikkeeksisterende behov, og det lider samtidig af fravær af demokrati. Således er et lokaldefineret projekt fuldstændig afhængigt af, om det falder i ministerens smag. Jeg mærker selv i mit kommunalpolitiske virke, hvordan dagsordener og initiativer styres af, hvilke puljer der kan søges. Det er i høj grad en centralisering og svækkelse af det kommunale selvstyre.